

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

6. června 2013*

„Nařízení (ES) č. 343/2003 — Určení příslušného členského státu — Nezletilá osoba bez doprovodu — Žádosti o azyl podané ve dvou členských státech po sobě — Nepřítomnost rodinného příslušníka nezletilé osoby na území členského státu — Článek 6 druhý pododstavec nařízení č. 343/2003 — Přemístění nezletilého do členského státu, ve kterém podal první žádost o azyl — Slučitelnost — Nejvlastnější zájem dítěte — Článek 24 odst. 2 Listiny“

Ve věci C-648/11,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Spojené království) ze dne 14. prosince 2011, došlým Soudnímu dvoru dne 19. prosince 2011, v řízení

The Queen, na žádost:

MA,

BT,

DA

proti

Secretary of State for the Home Department,

za přítomnosti:

The AIRE Centre (Advice on Individual Rights in Europe) (UK),

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení L. Bay Larsen (zpravodaj), předseda senátu, K. Lenaerts, místopředseda Soudního dvora, vykonávající funkci soudce čtvrtého senátu, U. Lohmus, M. Safjan a A. Prechal, soudci,

generální advokát: P. Cruz Villalón,

vedoucí soudní kanceláře: A. Impellizzeri, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 5. listopadu 2012,

* Jednací jazyk: angličtina.

s ohledem na vyjádření předložená:

- za MA a BT S. Knaflerem, QC, K. Cronin, barrister, a L. Barratt, solicitor,
- za DA S. Knaflerem, QC, B. Poynor, barrister, a D. Sheahan, solicitor,
- za The AIRE Centre (Advice on Individual Rights in Europe) (UK) D. Dasem, solicitor, R. Hussainem, QC, a C. Meredith, barrister,
- za vládu Spojeného království C. Murrell, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s S. Lee, barrister,
- za belgickou vládu T. Materneem, jako zmocněncem,
- za českou vládu M. Smolkem a J. Vláčilem, jako zmocněnci,
- za řeckou vládu M. Michelogiannaki, jako zmocněnkyní,
- za maďarskou vládu K. Szíjjártó, jako zmocněnkyní,
- za nizozemskou vládu C. Wissels, M. Noort a C. Schillemans, jako zmocněnkyněmi,
- za švédskou vládu A. Falk, jako zmocněnkyní,
- za švýcarskou vládu O. Kjelsenem, jako zmocněncem,
- za Evropskou komisi M. Condou-Durande a M. Wilderspinem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 21. února 2013,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 6 druhého pododstavce nařízení Rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18. února 2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států (Úř. věst. L 50, s. 1).
- 2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi MA, BT a DA, třemi nezletilými osobami, které jsou státními příslušníky třetích zemí, a Secretary of State for the Home Department (dále jen „Secretary of State“), ve věci rozhodnutí Secretary of State nepřezkoumat jejich žádosti o azyl podané ve Spojeném království a navrhnout jejich přemístění do členského státu, ve kterém nezletilí podali svou první žádost o azyl.

Právní rámec

Listina základních práv Evropské unie

- 3 Článek 24 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“), který se zakládá – jak vyplývá z vysvětlení týkajících se tohoto článku – na Úmluvě o právech dítěte sjednané v New Yorku dne 20. listopadu 1989 a ratifikované všemi členskými státy, stanoví v odstavci 2 následující:

„Při všech činnostech týkajících se dětí, ať už uskutečňovaných veřejnými orgány nebo soukromými institucemi, musí být prvořadým hlediskem nejvlastnější zájem dítěte.“

Nařízení č. 343/2003

- 4 Body 3 a 4 odůvodnění nařízení č. 343/2003 znějí následovně:

„(3) Podle závěrů [zvláštního zasedání Evropské rady v] [...] Tampere [ve dnech 15. a 16. října 1999] by měl [společný evropský azylový] systém v krátké době rovněž zahrnovat jasnou a proveditelnou metodu určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl.

(4) Tato metoda by měla být založena na objektivních a spravedlivých kritériích jak pro členské státy, tak pro dotčené osoby. Mělo by být zejména možné urychleně určit příslušný členský stát tak, aby byl zaručen účinný přístup k řízení o přiznání právního postavení uprchlíka a aby nebyl ohrožen cíl urychleného vyřízení žádostí o azyl.“

- 5 Jak vyplývá z bodu 15 odůvodnění uvedeného nařízení, ve spojení s čl. 6 odst. 1 SEU, toto nařízení ctí práva, svobody a zásady, které jsou uznány zejména v Listině. Zejména na základě svých článků 1 a 18 usiluje o zajištění plného respektování lidské důstojnosti a práva na azyl žadatelů o azyl.

- 6 Z bodu 17 odůvodnění nařízení č. 343/2003 vyplývá, že v souladu s článkem 3 Protokolu č. 21 o postavení Spojeného království a Irska s ohledem na prostor svobody, bezpečnosti a práva, připojeného ke Smlouvě o EU a SFEU, vyjádřilo Spojené království Velké Británie a Severního Irska dopisem ze dne 30. října 2001 přání účastnit se přijímání a používání tohoto nařízení.

- 7 Podle čl. 2 písm. c), d) a h) uvedeného nařízení se rozumí:

„c) ‚žádostí o azyl‘ žádost podaná státním příslušníkem třetí země, kterou lze vykládat jako žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany členskými státy podle [...] úmluvy [o právním postavení uprchlíků, podepsané ze dne 28. července 1951 v Ženevě]. [...]

d) ‚žadatelem‘ nebo ‚žadatelem o azyl‘ státní příslušník třetí země, který podal žádost o azyl, o níž dosud nebylo pravomocně rozhodnuto;

[...]

h) ‚nezletilými osobami bez doprovodu‘ svobodné osoby mladší 18 let, jež vstupují na území členských států bez doprovodu dospělé osoby, která za ně podle práva nebo podle zvyklostí odpovídá, a to po dobu, po kterou se skutečně nenacházejí v péči takové osoby [...]

- 8 Článek 3 nařízení č. 343/2003, který je součástí kapitoly II s názvem „Obecné zásady“, v odstavcích 1 a 2 stanoví:

„1. členské státy posuzují každou žádost o azyl podanou příslušníkem třetí země na hranici nebo na jejich území kterémukoli z nich. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.

2. Odchylně od odstavce 1 může každý členský stát posoudit žádost o azyl, kterou podal státní příslušník třetí země, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. [...]“

- 9 Pro určení „příslušného členského státu“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 nařízení č. 343/2003 upravují jeho články 6 až 14, nacházející se v jeho kapitole III, výčet objektivních a hierarchizovaných kritérií.

- 10 Článek 5 nařízení č. 343/2003 stanoví:

„1. Kritéria k určení příslušného členského státu se uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena v této kapitole.

2. Členský stát příslušný v souladu s kritérii se určuje na základě stavu v době, kdy žadatel o azyl podal první žádost u některého členského státu.“

- 11 Článek 6 uvedeného nařízení stanoví:

„Pokud je žadatel o azyl nezletilá osoba bez doprovodu, je členským státem příslušným k posouzení žádosti ten členský stát, ve kterém oprávněně pobývá její rodinný příslušník, pokud je to v nejlepším zájmu nezletilého.

V případě, že není přítomen žádný rodinný příslušník, je členským státem příslušným k posouzení žádosti ten členský stát, ve kterém nezletilý podal svou žádost o azyl.“

- 12 Článek 13 nařízení č. 343/2003 zní takto:

„Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen členský stát příslušný k posouzení žádosti o azyl, je k posouzení žádosti o azyl příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost o azyl podána.“

Směrnice 2005/85/ES

- 13 Článek 25 směrnice Rady 2005/85/ES ze dne 1. prosince 2005 o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka (Úř. věst. L 326, s. 13), nadepsaný „Nepřípustné žádosti“, stanoví:

„1. Kromě případů, kdy se žádost neposuzuje podle [nařízení č. 343/2003], nemusí členské státy posuzovat, zda žadatel může být uznán za uprchlíka podle směrnice [Rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (Úř. věst. L 304, s. 12)], považuje-li se žádost podle tohoto článku za nepřipustnou“

2. Členské státy mohou považovat žádost o azyl za nepřipustnou podle tohoto článku, pokud:

- a) postavení uprchlíka přiznal jiný členský stát;

[...]

f) žadatel po pravomocném rozhodnutí podal stejnou žádost;

[...]“

Spor v původním řízení

Případ MA

- 14 MA je osoba eritrejské státní příslušnosti narozená dne 24. května 1993, která dne 25. července 2008 přijela do Spojeného království a po svém příjezdu tam podala žádost o azyl.
- 15 Britské orgány konstatovaly, že MA už podala žádost o azyl v Itálii, a v souladu s příslušnými ustanoveními nařízení č. 343/2003 požádaly italské orgány o její převzetí, s čímž tyto souhlasily dne 13. října 2008.
- 16 Přemístění do Itálie, k němuž mělo dojít dne 26. února 2009, nebylo provedeno. MA podala žalobu k High Court of Justice (England & Wales) Queen's Bench Division (Administrative Court), kterou napadla zákonnost nařízeného přemístění.
- 17 Dne 25. března 2010 Secretary of State rozhodl o přezkumu její žádosti o azyl na základě čl. 3 odst. 2 nařízení č. 343/2003. Následně bylo MA přiznáno postavení uprchlíka.
- 18 Secretary of State vyzval MA ke zpětvzetí žaloby, což MA odmítla učinit.

Případ BT

- 19 BT je rovněž osoba eritrejské státní příslušnosti, narozená dne 20. ledna 1993. Přijela do Spojeného království dne 12. srpna 2009 a následujícího dne tam podala žádost o azyl.
- 20 Britské orgány konstatovaly, že BT už podala žádost o azyl v Itálii, a požádaly italské orgány o její převzetí, s čímž tyto souhlasily dne 28. září 2009.
- 21 Dne 4. prosince 2009 byla BT přemístěna do Itálie.
- 22 BT podala žalobu k High Court of Justice (England & Wales) Queen's Bench Division (Administrative Court), kterou napadla zákonnost svého přemístění do Itálie. Na základě rozhodnutí uvedeného soudu ze dne 18. února 2010 se BT mohla dne 26. února 2010 vrátit do Spojeného království.
- 23 Dne 25. března 2010 Secretary of State rozhodl o přezkumu žádosti BT o azyl na základě čl. 3 odst. 2 nařízení č. 343/2003. Postavení uprchlíka jí bylo přiznáno, ale BT odmítla vzít žalobu zpět.

Případ DA

- 24 DA, osoba irácké státní příslušnosti, přijela do Spojeného království dne 20. listopadu 2009, a dne 8. prosince 2009 tam požádala o azyl. Vzhledem k tomu, že DA přiznal, že již požádal o azyl v Nizozemsku, byly nizozemské orgány požádány o jeho převzetí, s čímž tyto souhlasily dne 2. února 2010.

25 Dne 14. července 2010 nařídil Secretary of State přemístění DA do Nizozemska. Poté, co DA dne 26. července 2010 podal žalobu k High Court of Justice (England & Wales) Queen's Bench Division (Administrative Court), však rozhodl, že přemístění nebude provedeno. Secretary of State poté rozhodl, že přezkoumá jeho žádost o azyl na základě čl. 3 odst. 2 nařízení č. 343/2003.

Původní řízení a předběžná otázka

26 Uvedené tři věci byly v původním řízení spojeny.

27 Rozsudkem ze dne 21. prosince 2010 High Court of Justice (England & Wales) Queen's Bench Division (Administrative Court) zamítl žaloby žalobců v původním řízení a rozhodl, že na základě čl. 6 druhého pododstavce nařízení č. 343/2003 nezletilá osoba bez doprovodu, která požádala o azyl a jejíž žádný rodinný příslušník oprávněně nepobývá na území členských států, má být vrácena do členského státu, ve kterém podala první žádost o azyl.

28 MA, BT a DA podali proti uvedenému rozsudku opravný prostředek ke Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division).

29 V předkládacím rozhodnutí uvedený soud poznamenal, že žádný ze žalobců v původním řízení nemá rodinného příslušníka ve smyslu nařízení č. 343/2003, který by oprávněně pobýval na území některého z členských států.

30 Jejich žaloby byly přezkoumány společně, jelikož všichni tři požádali o azyl ve Spojeném království jako „nezletilá osoba bez doprovodu“, a v každém případě Secretary of State nejprve jejich žaloby odložil, jelikož oba členské státy, do kterých je zamýšlel vrátit, považoval za bezpečné.

31 Předkládající soud považuje za významné, že výraz „podal první žádost“ použitý v čl. 5 odst. 2 nařízení č. 343/2003 se neopakuje v čl. 6 druhém pododstavci uvedeného nařízení, kde se praví pouze „podal svou žádost“. Mimoto zdůrazňuje, že v hierarchii kritérií uvedených v kapitole III tohoto nařízení jsou nezletilé osoby bez doprovodu na prvním místě.

32 K přípustnosti své otázky předkládající soud zejména uvádí, že mezi účastníky původního řízení zbývá vyjasnit ještě jednu záležitost, kterou je návrh podaný BT znějící na náhradu škody.

33 Za těchto podmínek se Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Který členský stát je podle druhého pododstavce článku 6 [nařízení č. 343/2003] příslušný k posouzení žádosti o azyl, jestliže žadatel o azyl, jenž je nezletilou osobou bez doprovodu, která nemá rodinného příslušníka oprávněně pobývajícího v jiném členském státě, podal žádost o azyl ve více než jednom členském státě?“

K předběžné otázce

K přípustnosti

34 Belgická vláda tvrdí, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je nepřijatelná.

35 Zejména tvrdí, že pokud Secretary of State souhlasil s přezkumem žádostí o azyl podaných žalobci v původním řízení, spor v původním řízení již ve skutečnosti neexistuje. Otázka, zda kritérium stanovené v čl. 6 druhém pododstavci nařízení č. 343/2003 určuje jako „příslušný členský stát“

Spojené království nebo první členský stát, ve kterém žalobci v původním řízení podali žádost o azyl, má tedy vůči uvedeným žalobcům pouze akademickou povahu a odpověď na ni by byla užitečná pouze v případě dalších věcí, které jsou nebo by mohly být podány k vnitrostátním soudům.

- 36 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury je postup zavedený článkem 267 SFEU nástrojem spolupráce mezi Soudním dvorem a vnitrostátními soudy, díky němuž Soudní dvůr poskytuje vnitrostátním soudům výklad unijního práva, jenž je pro ně nezbytný k vyřešení sporů, které mají tyto soudy rozhodnout (viz zejména rozsudky ze dne 12. března 1998, Djabali, C-314/96, Recueil, s. I-1149, bod 17; ze dne 20. ledna 2005, García Blanco, C-225/02, Sb. rozh. s. I-523, bod 26, a ze dne 15. září 2011, Unió de Pagesos de Catalunya, C-197/10, Sb. rozh. s. I-8495, bod 16).
- 37 Na otázky týkající se výkladu unijního práva položené vnitrostátním soudem v právním a skutkovém rámci, který tento soud vymezí v rámci své odpovědnosti a jehož správnost nepřísluší Soudnímu dvoru ověřovat, se vztahuje domněnka relevance. Soudní dvůr může žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podanou vnitrostátním soudem odmítnout pouze tehdy, je-li zjevné, že požadovaný výklad unijního práva nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém nebo také jestliže Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny (rozsudek ze dne 12. října 2010, Rosenblatt, C-45/09, Sb. rozh. s. I-9391, bod 33 a citovaná judikatura).
- 38 V projednávané věci je třeba uvést, že předkládající soud v předkládacím rozhodnutí upřesnil, že musí rozhodnout o návrhu znějícím na náhradu škody podaném BT.
- 39 Případné přiznání náhrady škody BT přitom bude ovlivněno odpovědí na položenou otázku.
- 40 S ohledem na existenci takového návrhu znějícího na náhradu škody, který je nedílnou součástí věci v původním řízení, je předběžná otázka nadále relevantní pro řešení sporu, o kterém rozhoduje předkládající soud.
- 41 Za těchto podmínek není položená otázka hypotetická a žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je tedy přípustná.

K věci samé

- 42 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 6 druhý pododstavec nařízení č. 343/2003 musí být vykládán v tom smyslu, že pokud nezletilá osoba bez doprovodu, která nemá rodinného příslušníka oprávněně pobývajícího v jiném členském státě, podá žádosti o azyl ve více členských státech, za „příslušný členský stát“ se považuje členský stát, ve kterém uvedený nezletilý podal první žádost, nebo členský stát, ve kterém se nachází poté, co tam podal poslední žádost o azyl.
- 43 V tomto ohledu je třeba úvodem připomenout, že podle čl. 3 odst. 1 nařízení č. 343/2003 posuzuje žádost o azyl jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III uvedeného nařízení.
- 44 Článek 5 odst. 1 uvedeného nařízení stanoví, že kritéria k určení příslušného členského státu se uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena v kapitole III.
- 45 Z článku 5 odst. 2 téhož nařízení vyplývá, že členský stát příslušný v souladu s kritérii stanovenými v jeho člancích 6 až 14 se určuje na základě stavu v době, kdy žadatel o azyl podal první žádost u některého členského státu. Předmětem tohoto ustanovení není změna smyslu uvedených kritérií. Jak totiž uvedl generální advokát v bodě 56 stanoviska, v tomto ustanovení jde pouze o vymezení podmínek, za kterých mají být uplatňována kritéria určení příslušného členského státu.

- 46 První kritérium stanovené v kapitole III nařízení č. 343/2003 je kritérium uvedené v jeho článku 6, které umožňuje určit členský stát příslušný k přezkumu žádosti podané nezletilou osobou bez doprovodu ve smyslu článku 2 písm. h) tohoto nařízení.
- 47 Podle prvního pododstavce uvedeného článku 6 je členským státem příslušným k posouzení žádosti podané nezletilou osobou bez doprovodu ten členský stát, ve kterém oprávněně pobývá její rodinný příslušník, pokud je to v nejlepším zájmu nezletilého.
- 48 V projednávané věci z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že žalobci v původním řízení nemají žádného rodinného příslušníka oprávněně pobývajícího v jiném členském státě, a příslušný členský stát musí tudíž být určen na základě čl. 6 druhého pododstavce nařízení č. 343/2003, který stanoví, že příslušným je členský stát, „ve kterém nezletilý podal svou žádost o azyl“.
- 49 To samo o sobě neumožňuje určit, zda uvedenou žádostí o azyl je první žádost v tomto smyslu podaná dotčeným nezletilým v některém z členských států, nebo zda je to poslední žádost podaná v jiném členském státě.
- 50 Je třeba však připomenout, že podle ustálené judikatury je pro výklad ustanovení unijního práva třeba vzít v úvahu nejen jeho znění, ale i jeho kontext a cíle sledované právní úpravou, jejíž je součástí (viz zejména rozsudky ze dne 29. ledna 2009, Petrosian, C-19/08, Sb. rozh. s. I-495, bod 34, a ze dne 23. prosince 2009, Detiček, C-403/09 PPU, Sb. rozh. s. I-12193, bod 33).
- 51 Ohledně kontextu čl. 6 druhého pododstavce nařízení č. 343/2003 je třeba uvést, že použití výrazu „podal první žádost“ v čl. 5 odst. 2 tohoto nařízení se v čl. 6 druhém pododstavci uvedeného nařízení neopakuje. Posledně uvedené ustanovení odkazuje na členský stát, „ve kterém nezletilý podal svou žádost o azyl“, zatímco článek 13 téhož nařízení výslovně uvádí, že „k posouzení žádosti o azyl [je] příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost o azyl podána“.
- 52 Přitom za předpokladu, že unijní zákonodárce měl v úmyslu v čl. 6 druhém pododstavci nařízení č. 343/2003 určit jako příslušný „první členský stát“, by to bylo vyjádřeno stejně přesným zněním jako v článku 13 tohoto nařízení.
- 53 Výraz „členský stát, ve kterém nezletilý podal svou žádost o azyl“ tudíž nelze chápat tak, že znamená „první členský stát, ve kterém nezletilý podal svou žádost o azyl“.
- 54 Mimoto čl. 6 druhý pododstavec nařízení č. 343/2003 musí být rovněž vykládán s ohledem na svůj cíl, kterým je věnovat zvláštní pozornost nezletilým osobám bez doprovodu, jakož i s ohledem na hlavní cíl uvedeného nařízení, které podle bodů 3 a 4 svého odůvodnění usiluje o zaručení účinného přístupu k řízení o přiznání právního postavení uprchlíka.
- 55 Vzhledem k tomu, že nezletilí bez doprovodu tvoří kategorii obzvláště zranitelných osob, je důležité neprodlužovat postup pro určení příslušného členského státu více, než je nezbytně nutné, což znamená, že v zásadě nebudou přemísťováni do jiného členského státu.
- 56 Předchozí úvahy jsou podpořeny požadavky vyplývajícími z bodu 15 odůvodnění nařízení č. 343/2003, podle kterých uvedené nařízení ctí základní práva a zásady, které jsou uznány zejména v Listině.
- 57 Mezi tato základní práva patří zejména právo uvedené v čl. 24 odst. 2 Listiny, podle kterého musí být při všech činnostech týkajících se dětí, ať už uskutečňovaných veřejnými orgány, nebo soukromými institucemi, prvořadým hlediskem nejvlastnější zájem dítěte.
- 58 Článek 6 druhý pododstavec nařízení č. 343/2003 tedy nelze vykládat způsobem, který by byl v rozporu s uvedeným základním právem (obdobně viz výše uvedený rozsudek Detiček, body 54 a 55, jakož i rozsudek ze dne 5. října 2010, McB., C-400/10 PPU, Sb. rozh. s. I-8965, bod 60).

- 59 Ačkoli je zájem nezletilého výslovně uveden pouze v prvním pododstavci článku 6 nařízení č. 343/2003, má proto čl. 24 odst. 2 Listiny ve spojení s jejím čl. 51 odst. 1 za následek, že ve všech rozhodnutích přijímaných členskými státy na základě druhého pododstavce uvedeného článku 6 musí být rovněž prvořadým hlediskem nejvlastnější zájem dítěte.
- 60 Takové zohlednění nejvlastnějšího zájmu dítěte v zásadě vyžaduje, aby za okolností, jako jsou okolnosti, jimiž se vyznačuje situace žalobců v původním řízení, byl čl. 6 druhý pododstavec nařízení č. 343/2003 vykládán v tom smyslu, že jako příslušný členský stát určuje ten členský stát, ve kterém se nezletilý nachází poté, co tam podal žádost o azyl.
- 61 V zájmu nezletilých osob bez doprovodu je totiž třeba, jak vyplývá z bodu 55 tohoto rozsudku, neprodávovat neúčelně postup určení příslušného členského státu, ale zajistit jim rychlý přístup k řízení o přiznání právního postavení uprchlíka.
- 62 Tento způsob určení členského státu příslušného k přezkumu žádosti o azyl podané nezletilou osobou bez doprovodu, která nemá rodinného příslušníka oprávněně pobývajícího na území některého členského státu, se zakládá na objektivním kritériu, jak uvádí bod 4 odůvodnění nařízení č. 343/2003.
- 63 Mimoto takový výklad čl. 6 druhého pododstavce nařízení č. 343/2003, který jako příslušný členský stát určuje ten členský stát, ve kterém se nezletilý nachází poté, co tam podal žádost o azyl, neznamená – v rozporu s tím, co tvrdí nizozemská vláda v písemných vyjádřeních, – že nezletilá osoba bez doprovodu, jejíž žádost o azyl byla zamítnuta v prvním členském státě, může k přezkumu žádosti o azyl nutit jiný členský stát.
- 64 Z článku 25 směrnice 2005/85 totiž vyplývá, že kromě případů, kdy se žádost neposuzuje podle nařízení č. 343/2003, nemusí členské státy posuzovat, zda žadatel může být uznán za uprchlíka, považuje-li se žádost za nepřijatelnou zejména z důvodu, že žadatel po pravomocném rozhodnutí podal stejnou žádost.
- 65 Kromě toho je třeba dodat, že vzhledem k tomu, že žádost o azyl může přezkoumat pouze jeden členský stát, členský stát, který je za okolností, jako jsou okolnosti ve věci v původním řízení, určen jako příslušný ve smyslu čl. 6 druhého pododstavce nařízení č. 343/2003, o tom informuje členský stát, ve kterém byla podána první žádost o azyl.
- 66 S ohledem na všechny předcházející úvahy je třeba na položenou otázku odpovědět tak, že čl. 6 druhý pododstavec nařízení č. 343/2003 musí být vykládán v tom smyslu, že za okolností, jako jsou okolnosti v původním řízení, kdy nezletilá osoba bez doprovodu, která nemá rodinného příslušníka oprávněně pobývajícího na území některého členského státu, podá žádosti o azyl ve více členských státech, jako „příslušný členský stát“ určuje ten členský stát, ve kterém se nezletilý nachází poté, co tam podal žádost o azyl.

K nákladům řízení

- 67 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

Článek 6 druhý pododstavec nařízení Rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18. února 2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států, musí být vykládán v tom

smyslu, že za okolností, jako jsou okolnosti v původním řízení, kdy nezletilá osoba bez doprovodu, která nemá rodinného příslušníka oprávněně pobývajícího na území některého členského státu, podá žádosti o azyl ve více členských státech, určuje jako „příslušný členský stát“ ten členský stát, ve kterém se nezletilý nachází poté, co tam podal žádost o azyl.

Podpisy.